

## EL MISTERI DE LA MARE DE DÉU

per ROBERT COFFY

Déu mai no imposa els seus dons, mai no exigeix cap servei. Déu proposa. Déu sol·licita. Sempre espera una resposta lliure. Ha esperat la resposta d'Abraham. Ha sol·licitat la de Moisès. Ha demanat la d'Isaïes i la de Jeremies. Ha fet una aliança, aliança que, de part seva, era compromís lliure, i de part del poble jueu era una resposta, també lliure. La raó és que la Redempció és una reconciliació i que el punt apuntat per Déu és una comunió. Certament sempre és Déu qui pren la iniciativa. Sempre és ell que ens ajuda a donar la resposta. Amb tot, és ben cert que nosaltres hem de consentir aquesta resposta. La Redempció en nosaltres és conversió, capgirament del nostre ésser, capgirament que només pot ser fruit d'un acte lliure, d'un acte personal, de la mateixa manera que el pecat ha estat un acte personal i lliure.

Així com ha esperat la resposta d'Abraham, la de Moisès, la dels profetes, Déu ha esperat la resposta de Maria. I si bé la resposta de Maria ultrapassa, en importància, totes les respostes que han estat donades en el passat, no obstant això, és del mateix ordre en el pla psicològic i en el pla sobrenatural. És una resposta lliure, una resposta de fe i una resposta d'amor. Ens cal anar més lluny i dir que totes les respostes anteriors preparaven les respostes de Maria. Cal, també, que anem més enllà del pla individual i que accedim al pla universal. La resposta de Maria és una resposta personal. És la resposta d'una persona ben determinada. No comprendrem res del misteri de Maria, si no veiem en ella la imatge de tota la humanitat; i si, en el seu *Fiat*, no hi sentim el *fiat* de tots els homes que acceptem la Redempció.

Maria, filla d'Israel, jueva per la sang, també per l'esperit és l'hereva de tot el poble sant. Ella compendia i recapitula tot el poble. En la història d'Israel hi ha Déu que ve i que dona; també hi ha l'Israel que reconeix la pròpia indigència, la seva dependència, que s'obre i que acull. És cert que en aquesta història hi ha més refusos que no pas consentiments. Però els consentiments que fatigosament s'anaven elaborant, balbucejant, conduïen Maria per retrobar en el seu *Fiat*, el seu total desplegament. Es pot ben dir, doncs, que en un moment donat Maria ha representat tot l'Israel fidel. Maria n'és conscient i quan canta el seu Magnificat s'insereix en la línia dels pobres d'Israel, dels qui han esperat més ferventment el Messies.

Maria, que representa l'Israel fidel, és també representant de l'Església, d'aquesta porció de la humanitat que es lliura a Déu en la fe, per tal de ser rescatada. Més que representant de l'Església, Maria, en el moment de l'Anunciació és l'Església mateixa. Efectivament, Maria és la porció de la humanitat que sent, en la fe, la Paraula de Déu, que hi consent, que l'acull i deixa que se li desplegui interiorment i que la dona a l'Església i al món.

Fruit de l'Israel fidel, Maria és l'Església en germen. Al pas del temps, l'Església no farà més que desenvolupar totes les riqueses que Déu ha dipositat en Maria. Com Maria, l'Església és verge i mare. Com ella, és esposa de Déu.

**8 de setembre – Naixement de la Mare de Déu**

Resumint: l'Església, com Maria, viu de fe i en la fe, i és per aquesta fe que Déu la fa fecunda.